

מסורת הש"ס

(א) [ב"מ זד. קדושין יט:
וש"נ,] (ב) [תוספתא פ"ב,
ג] ב"מ א"א ליתא לי, (ד) [לעיל
ג,] (ה) [קדושין יט,] (ו) ז"ל
דכי אמר א"מ, (ז) שייך לע"ב,

נוסחת הריב"ן

[א] עליה שום מירות:
 [ב] לישנה להמרה: [ג] וקא
 ממערין לך ארמא להו:
 [ד] וקבל עלוי שאר דקדוקין
 מירות ו' ע"מ ש' שטעמא
 להמרים וקבל עלוי כ':
 [ה] מו: [ו] וטעמא מלי
 מפרש: [ז]
 [ח] דלראשונה: [ט] דליין:
 [י] למחיים: [כ] כמחיה:
 [ל] ומהיחיד בזבול: [מ] ע"מ
 שאין לך עלי שאר כסות
 ועונה: [נ] כי הא חשיב:
 [ס] וחזרי:

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה וכו' ממנו
אי לאו דנתכוון ללכת
עליו מירות לאלה להיות
יגדור ממנו וכו' ללא אמר
הבן דסבר אי אמינא:
(ו) ד"ה אלל וכו' ויטי
רצנן דפ"ק סוף דף ג'
דאמרי אפי' לא נור לאלה:
(ג) ד"ה מלוק וכו'
דבראשונה נמי: (ד) ד"ה
רבינא וכו' דאין בתנאו:
(ה) ד"ה תנינן וכו' במקמ
נמי קא חשיב:

גליון הש"ס

תוס' ו"ה דהוי מונח ב' ווא"א ותפוס ליה. לא ידעמי מאי קאמלא האי מנאי ואדרבה טעמא דא"א לקיים ע"י שלח לא בידה דהא ע"י פלוגתא בדרה דבימות משה' נקט ויחור משום ממנה על מ' ששכמו בצורה דזה לכ"ע ישיע: **בא"ד** ו"ה אחרי ששארם יובלים. ק"ל עדינן א"ך יתורן ק"ל דנדרים ר"פ וא"ל נדרים קום רחילת עולם א"ל לאקח' לא נדרים א"ל לקיים ע"י שלח וצ"ע:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א' תוֹס' ד"ה אִף כִּי קָא' תמרי צבי מִצִּיּוֹת תמרי צבי נמחקו ונ"ב אחריוהי ד' ב' ד"ה אִף כִּי קָא' יוֹר' שָׁמַע שְׁמַע מִצִּיּוֹת מַגִּילָא וּמִקְשָׁא כִּלְכָּל א"מ: מַגִּילָא לִרְבָּנָן וְכִי וּפְסִילִי גַלְמֵר ד' הוֹתֵר כְּלוֹן מִשּׁוֹס דִּבְדּוּ נִדְרָא וְשׁוֹבֵעָא מִן נִדְרָא וְנ' וְשׁוֹבֵעָא נִמְחָק: ע"ל אַחַד מִצִּיּוֹת עַל אַחַד נִמְחָקוּ וְנִיבִי עֲלֵי אַחַד כִּלְכָּל: וְה' בִּא"מ מ"מ הֵכָּה כִּיּוֹן דִּקְדָּן מִצִּיּוֹת בְּהָא כִּסֵּא יִפְרֹס: כִּלְכָּל:

הריני נזיר פרק שני נזיר

י"א.

עין משפט
ור מצוה

ד א מ"א פ"א מהלכות
נזירות הלכה יא סמג
לאנו רמז:

ה ב מ״י שם הלכה יב:
ו ג מ״י שם הלכה יג:
ז ד מ״י שם הלכה יד:
ח ה מ״י שם הלכה טו:
ט ו מ״י שם הלכה יז:

הגהות התוספות

1. צ"ל אחרי. 2. צ"ל על
- מנת לגלות. 3. צ"ל ומידותיו.
4. צ"ל והחירו לו. ועי' ב"ר.
5. מציבות משום הכי נמחק.
6. צ"ל הנמדות. 7. בסי"א
- ועי' דפליגי. 8. דע שגגה
- הא"מ שהביא הר"ב
- רעשבורג וז"ל בזה"ל ג' לא
- שייבא אלל לדפוסים ימים
- דגרסי מירות ושבעה אלל
- להגידים בפרסם שלפניו
- אין לה מקום כלל.

פי' הרא"ש

מזגו לא את הכוס ואמר
החייני נזיר ממנו ה' נזיר
לעולם לירש דאמר עד
ישיורי מכולן הכא מודה
כיון דלא הוכיח בהדיא כי
נזירי פלי מידות נזירות:
וכן לימא הכי סבר מייחי'
[א]תחרינא ומצערו לן
שכן נזיר להפציר בשבויכי
הסופך על שכחותו. אבל
אין דלר להפציר כי
באדם שאינו שוכר הלכן
אם אין דעתו לנזיר [תתן]
לומר לא ידע קרבן: אבל
נזיר ואסור בכולן. רבנן
מסתימיהו דאמרו דליל
אפילו לא נזיר אלא
הרעננש נזיר מכולן: אבל
אני נזיר שהנזיר אסור
בין ואני מעבד מקבל על
ליאסור בין ונ"ל דלא
וז אף עד קנתי דרישא
שרוא נזיר שבוט אסור

ביין ודאי אמרין דאין
 נזיר לחצאין ואסור בכולן
 אבל בספיא הוי כמו נזיר
 בטעות דאילו היה יודע
 שהנזיר אסור ביין לא היה
 מקבל נזירות: אבל סבור
 הייתי שחכמים מתיירים
 וכר. ס"ד דה"ק סבור
 הייתי שחכמים מתיירים
 לי אף אם הייתי מקבלו
 ולכן אינו מקבלו עליה
 ולהכי פריך בגמ' והא

אמרת וירש אסור ור' משה
אמר: משום דהוה משה
על מה שכתוב בתורה
כיון שאמר בלשון של
דמיון כשאמר הריני נזיר
חל עליו כל דין נזיר וכי
אקרא עליו על מנת ומטיל
נתיא בנזירותו לא מהני
בתרומה על מה שכתוב
(ת"ר) הוה [תאן] ע"מ
כחוק דמי חזי היכי ובחוק
לא הוי נזיר: כע"מ נמי
לא הוי נזיר: כפני שמתנה
ורבא אמר: ר' אסור
כש"ד דאיר לרבנן אפילו
אמר חוק מן הוי נזיר:
והוה אמר: ר' אסור
שמתיר ש"ד בשבשעת
גזירותו לא קיבל עליו יין.

(א) כתוב מן הצד הה"ה ח"ל משמע שהלשון צא בדקדוק וכך ה" מאמרו הריני מזיר ע"מ וכו' וליע דלפי מה שכתב הרא"ש ז"ל בפ"ק דגדרים והביאו מרן ז"ל ביו"ד סימן ר"ד דגם בגדרים ושבויות נוהג משפט התנאים א"כ אחי נקט תלמודא משום

הריני נזיר ממנו. פי' נזיר מן הכהנים הרי זה נזיר פי' כל דין נזירות עליו: **מעשה באשה אחת ואמרו חכמים לא נתכוונה** זו אלא לומר הרי ע"י בוס זה בקרבן. ולא נאסרה אלא בזמנו כוס ללמד ויבגמ' פ"ק מעשה לסמור: **ואם** שכור הוא הוה כאומר ע"י בקרבן.

שִׁשְׁתָּה וַעֲמֵה אִינוּ רוֹאֶה לְשִׁמּוֹת וְאוֹמֵר
זוֹר הוּא לְקַלְקֵס מַעֲלִיו שֶׁאֵם לֹא יֵאֻמֵּר
זוֹר הוּא יֵרָא שִׁיבִיאֵנוּ לוֹ כּוֹס אַחֵר לִכְךָ
אוֹמֵר זוֹר לְקַלְקֵס לְגַמְרִי מַעֲלִיו אֲזַל
כְּשֶׁאֵינוֹ שְׂכוֹר אֵין דִּקְךָ לְהַפְצִירָיו וְלִכְךָ
אוֹמֵר דְּלוֹר מִכּוֹלָהוּ וּמַעֲשֵׂה נִמְי בִּזְאֵשׁ
אַחַת וְכו' עַל מִנַּת שֶׁאַשְׁתָּה בֵּין
ב' ה"ן זוֹר וְאוֹסֵר בְּבוֹץ. אִיכָא לַמ"ד
בְּגַמ' מִשּׁוֹם דְּהוּי מִתְנֵה עַל מַה שְׁכַתּוֹב
בְּתוֹרָה [דְּכִי אֱמַר] הִרְיִי זוֹר הוּי זוֹר
לְכָל מִילָי וְכִי מַטִּיל צֶה תַנְהִי אֵין בְּתַנְהִי
כְּלוֹם וְאִפִּי ר"ש מוֹדֵה בְּרִישָׁתָא כְּהֵוֹתָ
לִישָׁנָה דְּמִלְתָּ כּוּמוּסִי: **אֲבָל** אִינוּ
יודֵעַ שְׁנׁוּר אֲסוּר בֵּין. כְּלוֹמֵר שֶׁאֵר
הַלְכוֹת קִבְּלִית עָלֵי לְצַד מֵאִסּוּר יֵין שֶׁלֹּא
קִבְּלִית לִפִּי שֶׁלֹּא יִדְעִי שְׁמוֹר אֲסוּר בֵּין
לְכַנְּנָה הוּי זוֹר לְטַעֲמֵיהֶוּ לְדַעֲלִי דְּאִפִּי

כּוֹס וְאוֹמֵר הִרְיִי זוֹר
בְּאִשָּׁה אַחַת שֶׁהִיתָ
הַכּוֹס וְאוֹמֵר הִרְיִי
זִים לֹא נִתְכוּנָה זֹ
י קִרְבָּן: **גַּמ'** מַעֲשֵׂה
רִי זֶה זוֹר וְהִדר תַּנִּי
מֵאֵה בְּהֵאי הוּא דְּאֲסוּר
חֲסוּרִי מִיַּחֲסָרָא וְהִכי
יֵאֻמֵּר הִרְיִי זוֹר מִמֶּנּוּ
הוּא וְאוֹמֵר הִרְיִי זוֹר
מֵאֵן דְּאֲמַר הִרִי עָלֵי
הִכי סָבַר מֵייתֵן לִי
מֵאֵה לְהוּ הֵא מִילְתָּא
נִמְי בְּאִשָּׁה אַחַת:
מִנַּת שֶׁאַהֵא שְׁוֵתָה

זה נזיר ואסור בבורן
בל איני יודע שהנזיר
זור ור' שמעון מתיר
ביין אבל סבור הייתי
למפני שאין אני יכול
לפני שאני קובר את
ר' שמעון אוסר: גמ'
ברישא אריב"ל חלוק
נינא אמר ברישא לא
שום דהוה ליה מתנה
ה^כ וכל המתנה על
או בטל ור' יהושע בן
מנח כחוש דמי תניא
הריני נזיר על מנת

דכשאמר הריני נזיר חילי עליו
נזירות לכל מילי וכי אמר ע"מ מטיל
התנאי על מה שכתוב בתורה ויטל
התנאי וא"ת * ויפוק ליה דנזירות אי
אפשר לקיים ע"י שליח דאמר בהמדיר
(כתובות עד.) דבעינן תנאי דומיא דבני
גד ובני ראובן שנתקיים המעשה ע"י
יהושע שהיה שליח משה והתם מעשה
תנאה לצטל המעשה ולא בעלמא וי"ל

אחרי שאחרים יכולים להביא קרבנות תחתיו נחשב כאילו כל המעשה יכול לעשות ע"י שליח וא"ת הא אמרינן (במנחות קט) הריני נזיר לגלגל צדיק חונוי יגלה צדיק המקדש גילה צדיק חונוי יא ואמאי הא הו מתנה על מה שכתוב בפרק ו' והל"ל צדוקי לא יא וא"ל דמשמעות לשון הרי הוא שנים משמע ב' מקדש ואו גילה צדוקי לא יא ואמאי חונוי נמי שאינו מכיון כי אם ללעזרי מ"ל גילה צדוקי יא וימקדש הו חונוי בצעורה ונזירות מתלה תליא וקאי אי מגלה במקדש גליא מלתא דלנזירות מעלייתא איכיון ועל מנת דלמר לא כלום הוא ואם גילה צדוקי גליא מילתא דללעזרי מכיון: **ה"א** ע"מ בחזק דמי. כאילו אמר הריני נזיר מכל מלתא חזק מן היין דלא הו נזיר לר"ש דבעינן עד שדור מכולן וא"ת המקדש את האשה ע"מ שאין לה עליו שאר כמות ועונה הויא מקודשת והתנאי בטל (קדושין יד ק) ולא אמר כחזק דמי וי"ל דבזיב מדושת שאני דלפילוי אמר בפירוש חזק משאר לא מהניא

וְיָכִי אָמַר חוֹץ מִשְׁאֵל לֹא מִיָּד קָאָמַר וְלִכְן חֲזִיב בְּכוּלָן אֲבָל גְּבִי מוֹיֵר
 הוּא מוֹיֵר: **תְּנִינָא** בְּוֹתִיחַ דְּרַבִּינָא. ¹⁴ דֵּהָא אָמַר עַל מִנֵּת חֲשָׁבִין
 וְהֵייוּ דִקְמִי אֲבָל סָבוֹר הֵייתִי שְׁחֻכְמִים מִתְּמִיר לִי וְיִתִּירוּ לִי הֵיִן אִו
 שְׁבוֹר פְּרִסְתָּ בִּימֹ: **לְרַבְּנָן** בְּיוֹן דְּנִשְׁתַּרִי לִיָּה חֲדָא שְׁמוֹס הֵכִי ¹⁵
 תְּבַחַד מַעֲנִינִי מוֹרֹת כֵּן יִתֵּר בְּסוֹף הַמִּיֵּר ¹⁶ בְּחַד וְכִמָּו דְּפִלְגִיגִי תֵּס
 כֵּס וְנִמְאָא אֲבִיו אַחַד מֵהֵן וְהִתִּיר נִדְרוּ וּפְלִיגִי אִי הוֹתֵרוּ כּוּלָן אִו לֹא
 אֲבָל הֵכָּא בְּיוֹן דִּתְחִלָּה הוּא מוֹרֹת ¹⁷ עַל אַחַד הֵ"נ סוֹף מוֹרֹת וּר"ש
 וְרֵשׁ מְכוּלָן כִּמוּ כֵּן כְּרִיךְ שְׂאֵלָה לְכוּלָן וְהֵי דִנְשָׁאֵל הָאֶחָד לֹא הוֹתֵר הַשְּׁנִי:
 וְלִבְדִּי

דבוא מחסה ויח"ש בחברה ומחסות ליה דה"ל מנשה בודם לחסאי. אכ"ש ואליו מורכב ויח"ש בייחוד

מִתְנַיִ' אִמְרוּ הַחֲמִישִׁים. כִּיּוֹן דְּשִׁיבֹרָה הִיא וְאִינֶה זְקוּקָה לְשִׁמְיָה גִרְאִין הַדְּבָרִים שֶׁלֹּא נִתְכוּנָה וְזוֹ לְקַבֵּל עֲלֶיהָ ^אלֶשׁ מִצִּוּת אֶלֶּא לִמְרַ יֵאָסֵר עָלֶיָּה כּוֹס זֶה כְּקֶרֶן וְאִינֶה אֶסְוֶרָה אֶלֶּא בְּכּוֹס יִין זֶה בְּלֻדָּ: **גְּב' ו' ט"ם.** אִי לֹא ^הדִּנְתְּכוּנָה לְקַבֵּל עֲלֶיהָ מִצִּוּת אֶלֶּא לְהִיֹּת גִּדּוּרָה מִמֶּנּוּ לִימָא

להכי הוא דלל אהרה הכי דסברה אי
ואמינה הכי קצירה להו שלל אקרתי
עלי אלל כוס זה צלצל ומייטו לי כוס
אחרינה ואמרי לי אשתי וקא מנעערן לי
דאשתיי אנא ולא מנינה למשתי לי
אאמאלהו בדהאי ישינא דפסקינה להו
מילתא דהואי אקרינה נמי בכסא אחרינה
ותו לא מייטין לי ומעשה נמי באשה כו' :

מתנ"י הריני נזיר על מנת שאֵלֹא שושה יין. דְּלוֹקִיבֵּל עֲלֵיו אֵת הַשֶּׁאֵר: הֲרִי זֶה נֹזֵיר וְאִסּוּר בְּכוּלָּן. שְׂכַל דְּקִדּוּקִי נִזְרִית עֲלֵיו: אֲבָל אִם אָמַר יוֹדַע אֲנִי שֵׁשׁ נֹזֵיר. בְּשׂוּלֹס וְאִנִּי יוֹדַע שְׁמוֹר אִסּוּר בְּיַיִן וְאָמַר הֲרִינִי נֹזֵיר הֲרִי זֶה אִסּוּר בְּכוּלָּן. וְהֵייתָ רִבֵּנָן (ב) דְּאִמְרֵי אִפִּילוּ לֹא יִסְגֵּד אֱלֹהִים מִחַד מִיַּיְהוּה הוּא נֹזֵיר בְּכוּלֹּס: וְכֵי שִׁמְעוֹן מִסִּיר.

יין ומיטמא למתים
יודע אני שיש נזירות
אסור ביין יהרי זה
יודע אני שהנזיר אסור
שחכמים מתירין לי
לחיות אלא ביין או
המתים יהרי זה מותר
ולפלוג נמו רבי שמעון

היה ר"ש אף ברישא
פליג ר"ש מאי טעמא
על מה שכתוב בת
מה שכתוב בתורה ח
לוי אמר לך [האי] ע
כוותיה דרבינא ^א אמ
שאהא שותה יין ומ
ואסור בכולן מפני
שכתוב בתורה וכל ה
בתורה תנאו בטל: י
ביין: והאמרת רישא
מתיר אימא נמי הרי
ואיבעית אימא לעו

בְּרִישָׁא וּדְחִי לֹא פְּלִיג ר"ש. דלילו התם כיון דלמחר הרני מיר קיבל עליו
וכל תורת מיר והאי דלמחר ע"מ הוה ליה זממנה על מה שכתוב
על צמח צמח (ה) ואין צמח כלום והוה ליה מיר גמור דהוה ליה כמי שאמר
על מה שצמח צמח לך עלי שאר כמות ועונה שאין צמח כלום לזממחייב
על צמח צמח: (ו) **ורבי' לא אמר לך.** ברישא נמי פליג ר"ש דהא ע"מ כחך
דמי כיון דקבל עליו מירות צמח צמח לא הוה מתנה על מה שכתוב
על צמח צמח לך עלי שאר כמות דלמחר ע"מ שאין לך עלי מלא שאר ולא
כמות ולא עונה לא קיבל עליו כלום אבל הכא קבל עליו צמח צמח ומשום
הכי הוה מתחיל קיים ואינו מיר לפי שאין דבריו הראשונים כלום משום
דלרבי שמעון לא הוה מיר עד שימר צמח צמח: **סוגיא כווסיה דרבינא.**
דאפילו צמח צמח (ט) וקא חשיב ליה מתנה: **ור"ש אומר והאמר**
רישא ר"ש מסיר. דחלי מירות קיבל עליו ואין סוגדן לחתין:
רישא

לִיה דְּצוּרוֹ דְּלֵין קְדוּשִׁין לְחַזְקִין וְכִי אָמַר הָרִי אֶת מִקְדוּשָׁתָא נִמְקוּדָשָׁא
 יִלְפִינָן לְעִיל (דף ג:) מִקְרָאִי דְּלִרְיָן שְׂמִיר מְכוּלָן דֹּאס נִדְר מֵאֲחַד מְהֵס
 לִיה תְּנָא וְלֹא כְּאוּמַר חוּץ: "סִיפָא דְּנִדְר מְבוֹרְחוֹ וְאִיתִישִׁי מִחֲדָא
 לְעִמָּאוֹת לְתַמָּסִי שְׁמִיר יִכּוֹל לְחַיִּית כְּלָא יִין אוֹ שְׁלָא טִיפֵּל בְּשִׁבְר לְתַמָּי
 מִישְׁתַּרְיָא לִיה לְכוּלָּהּ דְּכִאֲסִירוֹ כִּךְ הִיתִירוֹ כֶּשֶׁם שְׁנֹאסֵר בְּתַחֲמִיל הַיּוֹ
 פ"ג דְּנִדְרִיס (דף ה:) גְּבִי מֵאָל אוֹכְלִיס תִּאֲנִיס וְאָמַר קוּנֵס הַפִּירִית
 הִ"נְ סָבְרִי רִבְזָן וְאִפִּילוֹ לְמִ"ד לֹא הוֹתֵירוֹ כּוּלָן מִשּׁוֹם דְּהוּי ג' דְּנִר' וְסָבְר
 סִי' לֵאפִי לְמִ"ד הוֹתֵירוֹ כּוּלָן מִ"מ הֵכָא כִּיּוֹן דְּלֵין נִזִּירוֹת ה' בָּהֵל לוֹ עַד